

INITA VILMANE

PASAKA PAR KATRUDIENI UN GANDRĪZKATRUDIENI

Pirmo reizi es viņus iepazinu aizgājušā gada pavasarī. Nevar īsti saprast kā viņi bija uzradušies. Zinu tikai to, ka viņi bija ļoti līdzīgi. Līdzīgi savā iedabā. Viņi bija dvīņubrāļi. Vienu sauca Katrudienis, bet otrs bija Gandrīzkatrudienis. Viņiem ļoti patika draudzēties.

Katrudienim bija iepaticies Zeņķis ar Māmiņu. Viņi katru rītu pa mūsu ielu devās dabas parka virzienā. Jāteic- gandrīz vienā un tajā pašā laikā, agri no rīta, gaismai austot, kamēr dienas steiga un trokšņi vēl nav modušies. Esmu pārlicināta, ka šis Zeņķis ar Māmiņu devās agrajos rīta pārgājienos vienkārši tāpēc, lai izstaigātos, pieelpotos svaigo pavasara gaisu, lai ar jaunu dienu satiktos, lai lielajos parka kokos paslēptos no sabiedrībā briesošajām bailēm un kaut kur dzimušās sērgas. Pavasarī gaisma aust ātri. Kad vēl to saturēt, sajust tik svaigu, ja ne tajā esības mirklī?!

Katrudienim bija ļoti iepatikusies šī Zeņķa ar Māmiņu kompānija. Nē, nē.. viņš to nekādi nevēlējās traucēt vai šķirt, tāpēc bija iestiprinājies kā tāds dabasparka dubļupiks Zeņķa ar Māmiņu apavu zoles raupjajā rievā. Tur tad varēja ērtāki iekārtoties un netraucētāki justies. Katrudienim patika noklausīties Zeņķa ar Māmiņu sarunās, pārspriedumos. Katrudienis bija romantiķis. Naivais. Ar tīru un nesamaitātu sirdi. Viņš dzīvoja ar pārliecību, ka VISS SKAISTAIS nekad nebeigsies un nepāries. Viņam piemita tā labdabība un ļaušanās, kāda piemīt vien bērnam, kad tas nekautrīgi viscaur dodas kopā ar māmiņu. Es vēroju viņu gaitas gar mūsmājām, pa mūsu ielu. Šad un tad satiku šo kompāniju dabas parkā. Katrudienis bija viņu sabiedrotais ilgu laiku.. līdz brīdim, kad pazaudējās. Jā.. Katrudienis kaut kur pazaudējās. Acīmredzot izkrita no Zeņķa ar Māmiņu rievotās apavu zoles un palika kā tāda saformējusies dubļu strīpiņa kaut kur uz kādas dabas parka taciņas.

Vēl es pastāstīšu par Onku un par otru dvīņubrāli. Viņus es ievēroju tai pašā pavasarī. Onka brauca ar divriteni, kuram aizmugurē bij ' piekabināta divriču alumīnija tačka kā piekabe. Šis Onka tik ļoti bij ' aizņemts savās darīšanās, ka, manuprāt, nemaz i nezināja, kur un kā, pats sev nemanot, bija sadraudzējies ar Gandrīzkatrudieni. Kā gan viņš to būtu varējis zināt, ja tādiem sīkumiem viņam vienkārši nebija laika.

Viņam bija svarīgāki darbi darāmi- iejūgt dzelža "pelēcīti", piekabināt divriču alumīnija tačku kā piekabi un.. mežā braukt. Tai reizē, kad pirmo reizi viņus redzēju, no malas raugoties Onkas "miniens" likās tik grūts. Vezums tik liels un smags. Kā nu ne? Viņš jau to nemaz nezina, ka papildus malkas kravai divriču alumīnija tačkā kā piekabē bij 'ierāpies Gandrīzkatrudienis. Kas vainas tā vizināties? Nekādu tēriņu.. pilnīgs "CHILL". Lai Onka svīst. Tā jau viņa ideja- braukt mežā pēc malkas ar divriteni. Gandrīzkatrudienis vienmēr piebiedrojās tikai tā- pa ceļam un kompānijai. Un tomēr.. pateicoties Gandrīzkatrudieņa sabiedrībai, Onka varēja sarūpēt malku, ar ko apsildīt savu mājsaimniecību visā ne tik īsajā apkures sezonā. Onkam nemaz nenojaušot, Gandrīzkatrudienis viņu patiesi uzmundrināja un iedvesmoja- likt zāģi, cirvi divriču alumīnija tačkā kā piekabē un doties šai malkas cirtēja misijā.

Mežā kā jau mežā. Koku izvēle gana liela. Nevajag nemaz ar augošajiem stīvēties. Pietiekami daudz ir visādu kritušo- vēja sagāzto. Sagarini tik vajadzīgajā izmērā uzietos koku stubureņus, sakrauj vezumā un stūrē māju virzienā. Gandrīzkatrudienim bija ļoti iepatikusies Onkas klātesamība, jo tādā veidā viņš pats jutās ļoti kādam vajadzīgs un noderīgs.

Kur Gandrīzkatrudienis palika, kad Onka bij 'malciņu sarūpējis, es nepateikšu. Šķiet, ka ne ar vienu citu manā redzeslokā nonākušu darboni tas nebija tik ļoti sadraudzējies. Varbūt Gandrīzkatrudienis nolēma nedaudz atpūsties un kļūt par sabiedroto kādam vasarniekam vietējā "zilā karoga" pludmalē? Bija sākusies vasara. Ļoti iespējams, tur tad abi dvīņubrāļi atkal satikās. Ka es Jums saku- grūti viņus abus atšķirt. Ļoti līdzīgi tie savā iedabā. Pati pludmalē negulēju.. pateikt nevarēju..